

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΜΑΣ

Οικογένεια Ορεινών Μαυροβουνίων

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HEINZ HELL

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΟΥ άρεσαν πάντα πολύ τὰ ταξείδια, ή έκδρομές κ' ή πεζοπορίες. Τσελλανοίονα νά βλέπω ξένους τοιαύς. Έτσι και τότε—πάνη τρία χρόνια τώρα— γράφα πεζοφόρος στην 'Ιταλία.

Την ήμερα που μου συνέβη αυτό που θα σας διηγηθώ, ήμια άναχωρήσει από δύο ήμερών απ' την πολή Βιτέμπολι και τραβούσα κατά τὸ βορρά. Μετά την άναχώρησίν μου από τὸ Βιτέμπολι, πέρασα χάνουσα βουνα κ' όταν τέλει ανέβηκα στο Μόντε-Λάμπρο, είδα τὴ θάλασσα, γιά πρώτη φορά, ὅστω! από πολλές βδομάδες, τὴν είδα να γυμνίζη μακριά στον ὄριζοντα, σαν τελείως καθάρης, γιατί απ' τὸν ήλιο. Στο αντίκρουσμα αὐτὸ τὴ θάλασσης, πὸς τὴν είχα ἐπιθυμία, σκέφτηκα νά κατέβω χαμηλά και νά ἐξασκολούθησα τὴν πορεία μου μέσα απ' τὰ Τσοζανικά ἔλη, κατά μέρος

τῆς ἀπῆς, ὡς τὸ Λιόβρο. Απ' ἐκεῖ θάλασσα τὸ τραίνο γιά τὴ Φλωρεντία. Τ' ἀποφάσισα αὐτίσως. Και τὸ ποσὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας ξεκίνησα γιά τὴ Τσοζανικά ἔλη.

Εἶδη πρέπει νά διαζοφω μιά στιγμή τὴ διήγησή μου, γιά νά σας ἐξηγήσω πὸς ἀκριβῆς εἶνε αὐτὰ τὰ ἔλη. Μάθετε λοιπὸν ὅτι τὰ Τσοζανικά ἔλη βρισκόνται σὲ μιά περιοχή πὸς ἀπὸλυτητα κατά μέρος τῆς 'Ιταλίας ἀπῆς, πρὸς νότον τοῦ Λιόβρο, ἀπὸ τὴν Τσοταίνα ὡς τὸ Ὀουιπελλό και τὸ Μόντε-Λυτζεντάριο.

Ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχή εἶνε τώρα ἀκατοικήτη, ἔξ ἀτίας τὸν πυρῶν που μαστίζουν ὅλα τὰ μέρη του ὑπάρχον ἔλη. Τὸν παλιὸ καιρὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ἦσαν κατοικήμενα. Τὸν καιρὸ τοῦ Μεσαίωνα, ἦσαν ἀκόμα ἐκεῖ πόλεις και χωριά. Οἱ κάτοικοι τοῦς ὅμως γρήγορα ἀναγκάστηκαν νά τὰ ἐγκαταλείψουν και νά φύγουν, γιατί οἱ ἔλῳδες

πυρῶν τοῦς τεραννοῦσαν, ἔβαν τὴ ζωή τοῦς ἀφόρητη. Κ' ἔτσι ἡ ὄραα αὐτὴ λογίδα τῆς γῆς, ἀναμεινα στὴ θάλασσα και στὰ βουνα τῆς 'Ιταλίας, πὸς ἦσαν ἄλλοτε κ' ἦταν περικοιταζομένη, ἔχει τώρα ἐντελὸς ἔρημοσή.

Αὐτὰ ἔννοιαται, δὲν τὰξερὰ τότε... Τάμιαθα ἀργότερα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν φανταζόμιννα πὸς ὅσοις κινδύνος νά προσβληθῶ ἀπὸ ἔλῳδες πυρῶν, μόνο και μόνο γιατί θα περνοῦσα απ' αὐτὰ τὰ ἔλη.

Χωρῶμενος πὸς ἔβαντα ἐπὶ τέλους σὲ πεδινὰ μέρη—εἶμια βαρεθὴ πιά νά περῶνὰ βουνα—ἐξασκολούθησα μ' ὄρεξὶ τὴν πορεία μου. Πέρασα τὴν κοιλάτι Γαρσοσά, τὴν πιο κοντινὴ στὰ ἔλη, και βρεθῆκα, ἔπειτα ἀπὸ λίγων ὁρῶν πορείας, στὴν ὀρεινότερη τοποθεσία πὸς μαρτυρεῖ νά φαντασθῆτε.

"Αν και τὸ καλοκαίρι εἶχε περάσει—ἦταν τότε τέλη Σεπτεμβρίου—ἡ πέρα ἦταν γεμιστὴ κ' ὀμορφῆ, ὁ αἰθρῶνος γαλανός, ὁ αἶρας ἔστος κ' ἐρχώριστος.

Κατὰ τὸ πεσημέρι, κάθισα στον ἴσμο ἑνὸς δέντρον γιά νά φάω λίγο και νά ξεκουρασθῶ. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα λιτὸ γυμνα—εἴματα φοιῶ, φρέσκα ὄσκα, σαλιπὴ και σταγόνια, και ἦμια λίγο κοιμῶ απ' τὸ παρῶν μου—ἐξαπλώθηκα ν' ἀναπαυθῶ λίγο, γιά νά συνεχίσω ἀργότερα ἐξερωάστος τὴν πορεία μου. "Ἦμουν ὅμως πὸς κορφαμένος και, χωρίς νά τὸ θέλω, αὐτίσως σχεδὸν ἀποκοιμήθηκα.

Μὲ ξύπνησε, ἔμιννα, ἕνα τοῖπιγμα δυνατὸ στὸ γῆσι. "Ἐνα κοινούπι εἶχε καθίσει στὸ γῆσι μου και μου ρομφόσε τὴ αἰμα. Τὸ χτύπημα δυνατὸ μὲ τ' ἄλλο μου γῆσι και τὸ πῶσα, χωρίς νά δοσοῦ καμμία σημασία σὲ τὸ μωρὸ αὐτὸ κ' ἄσημαντο, και τὴν ἰδέα μου, περιστάσι. "Ἐνα κοινούπι, ὄστωι πράγμα!... Τὴ καιὸ μαρτυρεῖ νά μου κἀνῆ; "Ἐκείνο ὅμως πὸς μ' ἔκανε λίγο ν' ἀνησυχῶ ἦταν ὁ ἦλος, τοῦς

κατεβή πολύ χαμηλά κ' έπλησιαζε ή ώρα να δύση. Γύρω μου δεν έβλεπα κανένα χωριουδάκι, κανένα σπίτι, καμιά καλύβα όπου διά μπορούσα να χωθώ για να περάσω τη νύχτα.

Γρήγορα-γρήγορα, μάλιστα τα πράγματά μου κ' εξακολούθησα τό όρονο μου. Είχα πάρει ένα μονοπάτι που περνούσε ανάμεσα στα έλη, ποτχαν ένα χρώμα κτρινωπατόνο σαν τό λάδι. Στόν άέρα πετούσαν αναρίθμητα κοκκινοτά. Τό γύρω μου ταπειό ήταν τόσο μονότονο και τόσο ήσυχό και μελαγχολικό, που μ' έκανε σε λίγο να πάω να προσέχω γύρω μου. Βάδιζα σαν άφηρημένος. Πόσην ώρα προχωρούσα έτσι, δεν ξέρω. Μά όταν σε λίγο στάθηκα και κύτταξα γύρω, ό ήλιος είχε κρυφτεί πίσω απ' τα μακρινά βουνά, ό ούρανος είχε σκοτεινάσει, κ' είχανε φανή τ' άστέρια.

Περισσότερο δεν μπορούσα να προχωρήσω. Είχα κουραστή κ' έννοιωθα πονοκέφαλο και ζάλη. Έπρεπε να βρω, εκεί κοντά, όπου δήποτε, ένα μέρος, για τότα για να χωθώ να περάσω τη νύχτα.

Κύτταξα γύρω μου. Είδα τότε, στην κορυφή ενός γειτονικού λόφου, να διαγράφεται επάνω στον ούρανό ή μαύρη σιλουέτα ενός κτιρίου. Χωρίς να σκεφτώ καθόλου, τράθηξα κατά κει. Όταν πήγα κοντά, είδα πως ήταν τό κτίριο ενός παλιού μεσαιωνικού πύργου. Η κούρσα μου όμως, και μιά άδιαθεσία που αισθανόμουνα, δεν μ' άφησε να εξετάσω λεπτομέρειες. Μπήκα μέσα, έπεσα σαν ξερός σε μιά γωνιά, κ' άποκοιμήθηκα άμέσως.

Στ' όνειρό μου, είδα πως ζήτησα έξαφνα, επάνω σ' ένα μαλακό ντιβάνι. Βρισκόμουνα σ' ένα δωμάτιο πολύ παράξενο, σ' ένα δωμάτιο έντελώς μεσαιωνικό, επιλωμένο με μεγάλη πολυτέλεια. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι τοιχογραφίες. Στίς γωνίες, μπρούτζινα μεγαλοπρεπή αγάλματα έστεκαν επάνω σε όμοια μαρμαρίνα βάθρα, και ανάγλυφα στήλιζαν τό μεγάλο και ψηλό τείχος, ποτφτανε ως τό ταβάνι και ποττανε κ' αυτό στολισμένο με παραστάσεις διάφορες. Τό παράθυρο ήταν άνοιχτό, κ' ένα ρεύμα δροσερό κοκνούσε τις βαριές κουρτίνες.

Αναγκάστηκα λίγο στο ντιβάνι και κύτταξα γύρω μου, για να εξετάσω καλύτερα τό μέρος που βρισκόμουνα. Πίσω μου, απ' τ' άλλο μέρος του ντιβανιού, αντίκρουσα τότε μιά πόρτα. Δεν πρόφτασα καλά-καλά να την κύτταξω, και είδα να μπαίνει μέσα μιά γυναίκα. Ήταν μιά ψηλή κ' ώραια γυναίκα, χλωμή λίγο, και ντυμένη όπως ντυνότουσαν ή γυναίκες τό Μεσαίωνα. Τα μαλλιά της ήταν όμοια χτενισμένα και στολισμένα με μαργαριτάρια. Στο χέρι κρατούσε ένα δοχείο μέταλλο, σαν διακοσμητικό. Χωρίς να μιλήσει καθόλου, ή γυναίκα αύτη ήρθε κοντά μου, κάθισε δίπλα μου στο ντιβάνι μου, και μοιβωσε να πιω απ' τό ποτήρι που κρατούσε. Μόλις ήτια, αισθάνθηκα μιά άναχώρησι παράξενη σ' όλο μου τό σώμα... Η ζάλη μοιβανε, ό πονοκέφαλος μ' άφησε, και κοιμήθηκα πάλι γλυκά.

Δεν μπορεί όμως να κοιμήθηκα και πολλήν ώρα, γιατί, σαν ζήτησα, ή γυναίκα αύτη βρισκόταν άκόμα στο πλευρό μου, καθισμένη στο ντιβάνι, και με κύτταξε με τό μεγάλα της μαύρα μάτια, τό όποια ήταν γεμάτα μελαγχολία. Σε λίγο μπήκε μέσ' στο δωμάτιο μιά ύπηρετρια. Ήταν ντυμένη κ' αύτή σαν την κυρία της. Κρατούσε ένα δίσκο γεμάτο φαγητά και διάφορα ποτά, τό όποια όμοιος ν' άραδιάζη επάνω σ' ένα μικρό τραπέζι. Ένας ύπηρετής ήρθε σε λίγο κ' έφερε στο τραπέζι αύτό κοντά μου μπουστά στο ντιβάνι. Μόλις έγινε αύτό, ό ύπηρετής κ' ή ύπηρετρια φύγανε, και τότε ή κυρία, άμίλητη πάντα, μοιβανε ν' άρχισω να τρώω και να πίνω.

Στάθηκα μιά στιγμή άναποφάσιστος. Θέλησα πρώτα να ρωτήσω που βρισκόμουνα και πως είχα έρθει εκεί. Μόλις όμως κατάλαβε πως ήθελα ν' άνοιξω τό στόμα μου, ή κυρία, έβαλε τό δαχτυλιό της στά χέλι, με μιά κίνησι γεμάτη φόβο, κάνοντάς μου νόημα να μην προφέρω λέξη... Έγώ, άρχισα τότε να τρώω και να πίνω, χωρίς να βγάσω μιλιά. Έρενινη καθότανε πάντα δίπλα μου και με κύτταζε. Πεινούσα πολύ, κ' έτρωγα μ' όρεξη. Δεν είχα όμως καλά-καλά καταπιεί τούς μπουκιές, κ' άκούστηνε έξαφνα θορύβος πολύς και δυνατός τοδοβολήτο άλλωγου, που τρέχανε και πληθαίναν όλόενα.

Φοβισμένος τότε κύτταξα τη γυναίκα που καθότανε πάντα άμίλητη δίπλα μου. Στο άκουσμα του θορύβου αύτου, την είλε πιάσει ένας φόβος άλλωτος. Τρελλή απ' τό φόβο αύτόν, ή κυρία, είλε σηκωθή κ' έτρεχε απ' εδώ κ' απ' εκεί μέσ' στο δωμάτιο, κυττώντας ποτε-ποτε απ' τό παράθυρο με τρόμο και άγωνία. Οι δύο ύπηρετές, ποτχαν άκούσει επίσης τό θόρυβο κ' είχαν άνησυχήσει σαν την κυρία τους, είχαν έρθει κ' αυτοί μέσα. Η κυρία τους κύτταζε έξω και δάγκωνε τα χέλι της μ' άπελασία. Σε λίγο είπε κάτι στους ύπηρετές με

χαμηλή φωνή, κάτι που έγώ δεν μπόρεσα να καταλάβω, κ' έπειτα τους διάταξε να κρύψουσε τό τραπέζι με τα φαγητά. Αυτοί άπακούοντες άμέσως, και σε μισό λεπτό όλα ήσαν άπακ' τά είχα βάλι στην στιγμή που ζήτησα.

Άκούστηκαν τότε ν' άνηχούον απ' έξω βιαστικά βήματα στις πλακές της αίλης. Φτάσανε έπειτα στ' αυτά μας φωνές διάφορες κ' όμιλίες σε γλώσσα ξένη κ' έντελώς άγνωστη σε μένα. Η μόνη λέξη που μπόρεσα να πάρη τ' αϊτή που ήταν τ' όνομα «Ελεονώρα».

Έξαφνα άνοιξε μ' όρημ ή πόρτα και φάνηκε στο κατώφλι ένας ψηλός άνδρας, που φορούσε τη σιδερένια πανοπλία, που συνήθιζαν να φορούν στον πόλεμο οι Ιππότες του Μεσαίωγου. Στάθηκε μιά στιγμή και μās κύτταξε και τούς δύο μ' άγορευμένο βλέμμα. Έπειτα προχώρησε μέσα στο δωμάτιο και πίσω του τον άκολουθούσανε κ' άλλοι πολλοί, που φορούσαν όλοι πανοπλίες και σιδερένιες περικεφαλαίες, σαν κ' αυτοί. Σ' ένα νεύμα του οι άλλοι πιάσανε πρώτα τη γυναίκα, που είλε σωριασθή χλωμή μουσολιπυμένη και την έβγάλαν έξω απ' τό δωμάτιο. Έμεινα έτσι για λίγες στιγμές μόνος... Άλλά μόνο για λίγες στιγμές... Σε λίγο άκούστησαν πάλι βήματα και μπήγανε μέσα δύο άνδρες γιγαντιαίο άναστηματος, σωστό κολλοσόο, που μ' έπιασαν και μοιβσαν τα χέρια και τά πόδια. Έπειτα φύγανε και μ' άφησαν πάλι μόνος.

Γύρωα τότε και κύτταξα απ' την άνοιχτή πόρτα. Είδα τό διάδρομο γεμάτο άνδρες με πανοπλίες. Θάταν άπέξω καμιά έκασοτή πολεμιστές τουλάχιστον. Όλοι φορούσανε στολές της έποχής του μεσαιώνος και συνεινούντο με μιά γλώσσα που μου ήταν άδύνατο να την καταλάβω, άν και μου φάνηκε πως ήμοιαζε πολύ με την Ιταλική.

Σε λίγο ήρθαν πάλι οι δύο γίγαντες, με σηκώσαν απ' τό ντιβάνι όπου μ' είχαν άφήσει δεμένον, και με πήγανε σ' ένα άλλο μικρότερο διαμέρισμα, όπου είχανε πάλι και την κυρία και τούς δύο ύπηρετές, που τούς είχανε δώσει κ' αυτούς

Έκει μās έδωσαν τό μάτια, για να μη βλέπομε...

Σε λίγο αισθάνθηκα να με σηκώνουσε πάλι στά χέρια... Ένοιώσα έπειτα σαν να με άνεβάζανε ψηλά, σαν ν' άνεβάναν μιά σκάλα μ' αναρίθμητα σκαλοπάτια. Κατάλαβα πως μās άνεβάζανε στά ψη του πύργου. Τέλος, σταθήκαμε. Μ' άκουμπήσανε χλωμο, σ' ένα κλιβρό και κρύο πέτρινο δάπεδο, και μου λίσανε τότε τό μάτια. Κ' έτσι μπόρεσα να κύτταξω γύρω μου και να εξετάσω τό μέρος... Βρισκόμασε σ' ένα παράξενο διαμέρισμα, σκοτεινό και έντελώς κλισκόλο. Παράξενα άντυξιμένα, που τά περισσότερα ήσαν, καθώς κατάλαβα, καλήν όπλα, ήσαν χρεματισμένα γύρω, στον τοίχο. Γύρω μας στεκότουσαν άνθρωποι πολλοί. Ήταν αυτοί που μās είχαν κολιβάσει επάνω. Μερικοί κρατούσανε στο χέρι άναμμένα δαυδιά. Ανάμεσά τους είδα και τον ψηλόν Ιππότη με την πανοπλία, που, καθώς κατάλαβα, ήταν ό περιφροσπότης.

Τους είδα τότε ν' άνοιγουμε μιά κρυφή καταπακτή, που βρισκόταν, άόρατη, στη μέση του πλακοστρώτου δαπέδου. Ένας απ' τούς άνθρώπους πήρε ύστερα απ' τά χέρια ενός άλλου τ' άναμμένο δαυλι που κρατούσε και τώφριξε μέσα στην καταπακτή. Έπειτα μ' άσπάζον, με σηκώσανε πάλι στά χέρια και με βάλανε στο χείλος της καταπακτής, μπρούτζια, με τό πρόσωπο κατά κάτω και τό κεφάλι άκριβώς από πάνω απ' τη μεγάλη μαύρη τρύπα, σε τρόπο που ήμωνα ύποχρεωμένος να κύτταξω κάτω, σε μυστηριώδη μαύρη βάθη...

Μιά φωνή φρίκης έξέφυγε τότε από τό στόμα μου κ' έκλεισα στυγχνώως, χωρίς να τό θέλω, τό μάτια μου. Είχα καταλάβει τώρα γιατί μās είχανε πάλι εκεί επάνω. Ήξερα τώρα τί θα μās κάνανε...

Η μαύνη τετράγωνη τρύπα ποττανε μαρμαρί, άνοιγόνταν πάνω από ένα πηγάδι, που τό νερό του θάταν ως είκοσι μέτρα από κάτω. Πάνω απ' τό νερό του πηγαδιού, σε ύψος δεκα μέτρων, ήταν κεινημένα στον τοίχο τέσσερα μαχαίρια, κωφερά όσιν ξυράμια, σε τρόπο που ήν κανένας έπερτε μέσα, θα γινόταν άμέσως τέσσερα κομματά και τά κομμάτια του θα πέφταν έπειτα στο νερό! Τα είδα όλα αυτά στο φως του δαυλιού κ' έφριξα. Έπειτα τό δαυλι έπεσε στο νερό και τό πηγάδι βυθίστηκε πάλι σε σκοτάδι μαύρο και πικνό, ενώ στ' αυτά μου έφτανε μακρινό τό ταπειόρισμα ποττανε ή φωτιά σβύνοντας μέσ' στο νερό...

Ανάμεσός έπειτα, τέσσερες άνθρωποι σκάνων, άρπάξανε τούς δύο δεμένους ύπηρετές και τούς βάλανε κ' αυτούς κοντά στο χείλος της άβύσσου. Με μιά γερη κλισοσιά, ό περιφροσπότης με την πανοπλία τούς πέταξε και τούς δύο μέσα στο τρομερό πηγάδι. Οι διατυχημένοι αυτοί άφσαν πέφτοντας, ένα σφραχτιό τρούμον, που άντίτηχε άπαισία σ' όλο τον πύργο. Κανείς όμως δεν τούς

Τή σκότασε μπήγοντας τό στυλέττο του στο λαιμό της!

Α
Π
Ρ
Ο
Ν
Υ
Χ
C
Υ

λεπήθηκε τους δυστυχείς... Όλοι γελούσαν δυνατά...

Σε λίγα δευτερόλεπτα άκούστηκε ένας παρόξενος κρότος μέσα στο πηγάδι... το κομμάτισμα των σωμάτων των ύπαιθρων άπ' τα μαγαζιά...

Νομίζω τώρα πως είχε έρθει κ' η δική μου ή σειρά... Περίμενα κ' έγω να μουθώθι μια ζωισαία... Μά δεν έγινε έτσι...

Ο πυρροδεσπότης είχε σκεφτεί για μένα ένα άλλο, ένα χειρότερο μαγαζάκι...

Χορίς να πη λέξει πήγε και πήρε ένα μαζουάκι μπυρερό στιλέττο ποίτανι χωρισμένο σε μία μικρή ζούτση στον τοίχο, και διάταξε έπειτα τους άνδρες του να λίσσανε τη ζούτση της κυρίας... Άφου έγινε κ' αυτό, έ πυρροδεσπότης της έβαλε στο χέρι το μαζουάκι και την διάταξε να μέ χτυπήσει μ' αυτό στην καρδιά...

Η γυναίκα δεν είχε τίποτα, Στέναζε μόνο μια στιγμή και μέ ζούταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο λύπη κ' άπειπασία... Άπ' το βλέμμα που της έφριζε κατάλαβε, ή δυστυχής, πως την παρακάλεσα να μη διατάξει, για να τελειώσει μια ώρα γρηγορότερα αυτό το μαγαζάκι...

Με κάποιο διαταγικό άκουμα και μέ τα μάτια γεμάτα δάκρυα, ή κυρία σήκωσε το μαζουάκι ψηλά...

Θέληρα τότε να φωνάξω, μά δεν μπορούσα... Η φωνή μου κόπηκε μέσα στο λαούγγι μου...

Η κυρία όμως δεν κατέλασε το μαζουάκι μέ όρημ... Το χαμηλώς σημά-σιγά-τό είδα κ' άστράγγι στο φως των δαυλίων ποίτανε γύρω μας-κ' άρχισε να το βυθίζει σιγά-σιγά στο στήθος μου...

Ένοιωθα το μπυρερό σίδερο, κρύο σαν τον πάγο, να τριπιάη το κομμάτι μου... Τόνωνοθα να χώνεται στο στήθος μου άργά-άργά...

Όρα πολλή βάσταξε αυτό το μαζουάκι... Ένοιωθα το κρύο λεπιδά να προχωρή και βαθύτερα... Κ' έπειτα μου φάνηκε έξωρα σαν να σταμάτησε... Δεν ένοιωθα τίποτα πια...

Τρομαγμένος άνοιξα τα μάτια μου, που τάχα κλείσει περιμένοντας το θάνατο...

Βρισκόμουν σ' ένα όμοια άσπρο δωμάτιο, κομψό και γεμάτο φως... Ήιωνα έπιλωμένος σ' ένα άσπρο βρεβιατίνα, κ' άκουγα μια ζωντανή άνδραχη φωνή, γλυκειά και ήσυχη...

Γύρισα τότε και είδα δίπλα μου έναν άνδρα που μέ μοσεί και μέ μικρή γλυκειά και σοβαρή, που ζούτι έλεγε σε μία νοσοκόμο, ποίτσε στο χέρι ένα θερμοόμετρο... Ήιωνα σε μια κλινική...

Ένωθα τότε τι είχε συμβή. Μέ είχανε βρήη το ίδιο εκείνο βραδύ δυό χορικοί μέσα στον φρεσιτωμένο πάγο... Ήιωνα σε καλό γάλλ... Μ' έδρανε ο πνευτός κ' είχα χλαίει έντελώς τις αισθήσεις μου...

Ο πνευτός μέ βασάνισε άρεχτό διάστημα... Τέλος, έπειτα από δυό ώρες, ο γιατρός μουπε πως ήμουν έντελώς καλά και πως μπορούσα να έξεκαλωθώσω την περιόδια μου...

Μία μέρα που τού έξιτοόρησα το παραδόξο και τόσο τρομακτικό όνειρο της βραδιάς εκείνης, ο γιατρός μου έλε, χωρίς να κινήη την κατάληξή του:

—Το όνειρο αυτό που μου διηγήθήκατε δεν είναι ένας κοινός έφιάλης... Είναι ένα όνειρο έξαιρετικά ένδιαφέρον από έπιστημονικής άπόψης... ένα πολύ σπάνιο ψυχικό φαινόμενο, μια σωστή άποκάλυψη... Έχω άσολογήη ποιά μέ τάς ψυχικές έπιπτώσεις και θα σας πω μερικά πράγματα που θα σας φρεσύνε παραδόξο... Μά όταν μ' άκούσατε, θα καταλάβετε καλύτερα την έκταξή μου...

Μάθετε λοιπόν ότι ο πάγος αυτός είχε κτισθή επί Ρωμαϊκών χρόνων... Αργότερα, το Μεσσιονα, είχε κρυφτή εκεί μέσα κάποια αρχαιόπισσα Έλεονώρα του Τυλεόδο, που την κινηρούσε ο άνδρας της κ' ήθελε να τη σκοτώσει... Στο τέλος μάλιστα την βρήκε και την σκοτώσε, εκεί μέσα, μη γινώντας το στιλέττο του στο λαυό της... Έτσι άναφέρεη ή παράδοξο...

Στη νύχτα, σαν σκοτεινιάη δεν πληθαίσει ναενεις σ' αυτό τον πάγο, γιατί οι παράδοξο κ' οι χορικοί λένε πως βγαίνουν από μέσα φαντασμάτα...

—Κά για το παράδοξο όνειρό μου, τι φρονείτε; φάτσια έκπληκτος το γιατρό...

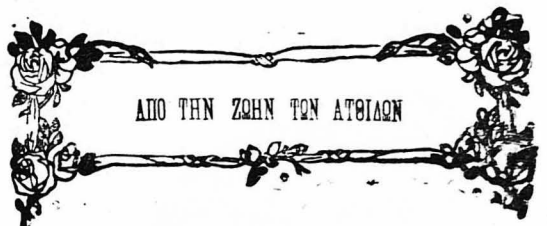
—Δεν μπορώ βέβαια να το έξηγήσω τελείως, μ' άποκρίθηκε... Άλλά φαίνεται πως μέσα στ' όνειρό σας βοηθήκατε σε μία άγρία σκηνή που συνέβη τότε, την καιρό που ζούσε άκόμα ή αρχαιόπισσα Έλεονώρα... Φαίνεται μάλιστα πως παρασταθήκατε στη σκηνή που την έπαισε ο άνδρας της...

—Μά πως; είναι με άπορία... Άφου σ' αυτή τη σκηνή είχα κ' έγω έννεργον μέρος...

—Όλα δεν μπορούμε να τα έξηγήσωσμε... Δεν μπορούμε να φτάσωμε και στις παραμυθότερες λεπτομέρειες... Το πιθανότερο όμως είναι πως όραματισθήκατε την σκηνή που είδε από του θανάτου του κάποιος άλλος, κ' αισθανθήκατε ό,τι αισθανθήκε αυτός τότε...

—Φρονείτε όηλαδή ότι έγινε σε μένα μια μεταβίβαση ό-όραματος, μια άναγέννησις μάλλον έντυπώσεως, έπειτα από τόσα και τόσα χρόνια; —Αυτό τουλάχιστο που φαίνεται το πιθανότερο...

HEINZ HELLI.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΩΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. N.

Ένας ίδιου-όραμας τοπος κορμισού. Το ήθος της μελαγχολικό σε σημείο έπιφρεσισιά. Ή σιλουέτα της σαν μίσχος παρόμοιος λουλουδιού υπό έπισην έκπότητος, άλλα τόσο σοκολατοειδής ως χρομία, ώστε να δίνη την έντύπωση της Μηνάδος... Έκτάκτως εύγενική και πολύτιμος φίλη υπό έπισην χαρακτηρισμός και στανίας έπιχωρικής... Άν και νεατή, άποφραγή τάς συνουσίας της και προτιμά μία παρτίδα εκούτης ή ένα ταξίδιο με μια σοβαρή σκέψη...

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Συναγωνίζονται τα δύο παρά δυν' άλλε κοσμικά κέντρα και κάθε βραδί συγκεντρώνουν τις πλέον περιβλεπτες Άθρηαιες και Κηφισοπούσιες, που προσέρχονται κατά πολυάριθμης συντροφιάς...

—Τελειώσας πολλές θαυμασιάζ έξοδησται για μία ώμοιστήη Έθια, της όποις ή τουαίετες και τα κοσμήματα θ' άφύσιν έπισην... Ή μία τουαίετα διαδέχεται την άλλην, συνδυάζομενα με θαυμαστήη φιλοκαλίαν με τα πολύτιμα κοσμήματα και τις άπορροφάσις φροσμάτων... Από τα πλέον έκπληξη σύνολα που έμυρανόθη ή άνωτόρη κυρία ήτο ένα σε τόσο βρα-ν-ω και περιέδρασαν και βρα-βόλι άριστοφρηματικά από εισαράδια...

—Την παρελθούσαν Παρασκευήν νεολαία παρά το κ. και τη κ. Άι. Δημητριάδη. Το πρόγραμμα ίδιότυπον, συμπεριλάμβανε Βόλλευ-μαύλι και Τζυμ-Βιάνετο, ήτοι διάφορα παιχνίδια ταχυδακτυλουργικά, τα όποια καταδικασάσαν τους παρευρεθέντας...

—Ίδιαιτέρως έπισημώθη ή δεξιοτεχνία της Δος Ντένης Δημητριάδη και του κ. Άλεξ Σκαναθή, οι όποιοι έξετέλεσαν τα πλέον δύσκολα γυμνάσματα, Έπιτροκόνησας κορυφαίους χορούς...

—Μεταξύ των κεκλιμένων ή θωαότερος κορμιστάσιες και τα πλέον σίχ φορεμάτα ήσαν των Δων Νέγγης Α. Νικολαΐδη με χαριτωμένο φάσμα κίτρινο και όμοιοφρονα φράνκο κιστόρι, ή Δις Άέλια Άλμάνη εκ Καΐρου, μία κορμιστάσια Ήλητη με φάσμα έξοχότα-μυστα, ή Δις Άέλια Τσαλακοπούλην σκόλιον από σιέλ ζούτι, ή Δις Γεωργιάδη θωαοτάτη με άσπρο...

—Η σαιών της Δελλαγαράταις ότερο ποτε εύχάριστη και ζουρά. Την 15ην Αύγουστου δεξιοσίσε εις την περιφήν έπισην του κ. και της κ. Τσιροπιάη. Ή μαγευτική βραδύτα στο φόντο ενός θαυμασιου κήπου έπιπερήλης από τους παρευρεθέντας...

—Κατ' αυτές προκομμάεται μια Έπιθεόρησις, ή όποια θα παίζη εις την Δέσμη της Δελλαγαράταις, από την παρελθούσαν έδα νεολαίαν... Έλπίσθη ότι παίζηη και μονόφρηκτη κομηντι, στην όποια θα λάθουν μέρος μία γνωστοτάτη κομηνι κυρία και μία Δεσποινίς... Το πρόγραμμα θα συμπεριλαμβάνη χορούς φαντασά από την Δα Α. Σ. και την κ. Μ. Α.

H MONTAIN

ΕΚΕΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Ιωάννης Παύσης και ή Δις Ημερόδωτη Χορμισώη έτέλεσαν έν Μυροαί, την 15ην Αύγουστου, τους γάμους των... Έγκάρδια συγχαρητήρια... Π.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Άνεχώρησε διά Παρισίους ο κ. Ιωάννης Ίωαννίδης, κομιστής επί της όδοσ Νίχης 10, δια να παρακολουθήση την έκαι έξόλιειν της μόδας των γυναικείων κομίσσεων...

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ή εικών του σημερινού έξωφύλλου είναι έδωον της Γερμανίδος Τσιροφάου Μαρίας Μοίνς, φάσει δέ τον τίτλο «Η Μυροαία».

Advertisement for 'Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ' (The Family) book, published by POU ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ. Includes details about the author and publisher.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ό επί της όδοσ Πατριών Έμποροφράπτης έτεριων ένδωμάτων κ. Ήρακλής Σελιώτης όπως δι-έβλη εκ του Λογιστηριου μας προς έξόφωλην του λογαριασμού του.